

Pravý černý baron

Miloslav Švandrlík

Byl nekorunovaným králem humoru a pracovním nasazením i životním přístupem připomínal spisovatele Jaroslava Haška. Jeho smysl pro legraci byl nekonečný. S nadváhou bojoval pomocí akupunktury, klidně dorazil do redakce jako ježek s bodlinkami a pak se šel rovnou do restaurace najíst.

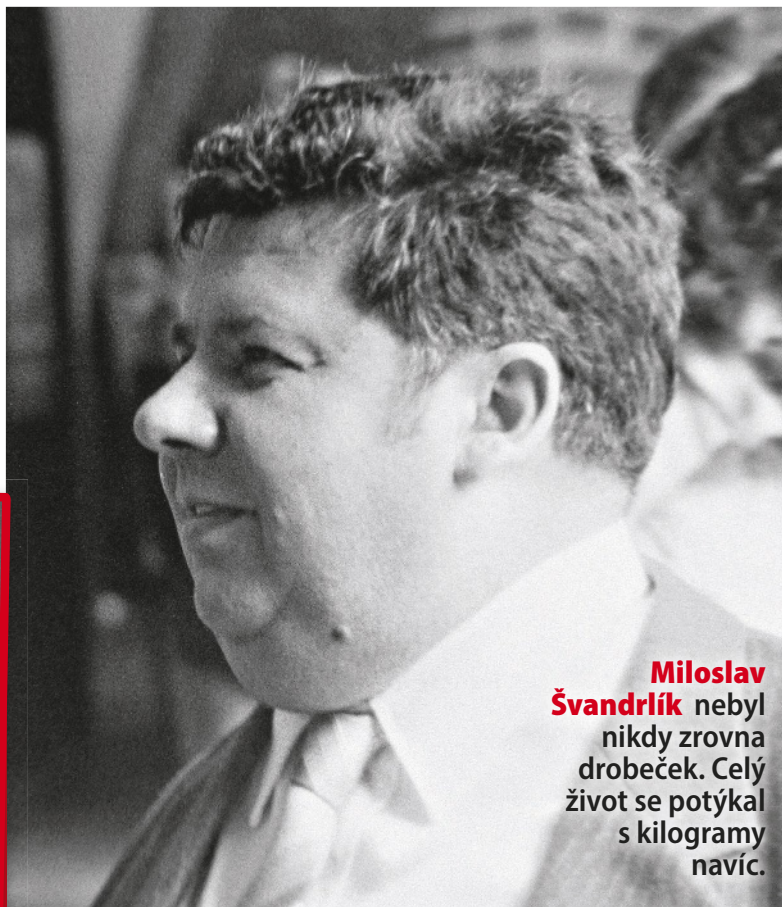
Jeho otec byl spolužákem Jana Wericha a on sám, ještě dříve, než se stal známým spisovatelem, chtěl být hercem. Učil se hrát na flétnu a určitý čas působil jako vychovatel korejských sirotek. Potom dělal asistenta režie slavnému Alfrédu Radokovi a podobně jako Miroslav Horníček byl jedním z prvních autorů písňových textů pro tehdy ještě neznámého začínajícího skladatele Jiřího Šlitra. Nakonec se přece jen objevil i na jevišti, ve společnosti pánů Šimka a Grossmanna, později Šimka a Soboty, v divadle Semafor. Psal povídky, humoristické romány i aforismy, v roli »náměťáře« vystřídal po boku Jiřího Wintera-Nep Prakty legendárního Bedřicha Kopečného a posléze se stal spoluautorem stovek kreslených vtipů. Z mnoha jeho knih se nejvíc proslavila ta, podle níž byl později natočen i neméně populární stejnojmenný film – Černí

▲ Stejný výraz měl už jako dítě školou povinné.

▲ Portrét M. Švandrlíka od kreslíře Jiřího Wintera-Nep Prakty.

Miloslav Švandrlík nebyl nikdy zrovna drobeček. Celý život se potýkal s kilogramy navíc.

baroni. Na Miloslava Švandrlíka (1932–2009) vždy vzpomínám s úsměvem na tváři.

Když jsem se koncem sedmdesátých let stal redaktorem Kvítka, sobotní humoristické přílohy Svobodného slova, byl Miloslav Švandrlík jedním z autorů, které jsem hned na počátku oslovil, zda by byli ochotni do Kvítka přispívat. Přislíbil mi to a hned také začal

Černí baroni měli své předobrazy v životě

slib plnit. Pan Švandrlík byl workoholik, a tak jsem měl záhy složku s jeho příspěvky plnou. Všechno psal ručně, černým fixem, a pokud někdy přinesl něco napsaného na stroji, bylo to tím, že mu rukopis přepsala nějaká dobrá duše (snad sekretářka z Dikobrazu). Spolupráce s Miloslavem Švandrlíkem byla jedna báseň! Fascinovalo

mě, že když už si vymyslel brilantní humoristickou povídku, lehkomyšlně ji pustil do světa, aniž by mu zůstala nějaká její kopie (o »xeroxu« jsme si tehdy mohli nechat jen zdát).

Něco podobného praktikoval i Jaroslav Hašek. Shodou okolností u obou převýšilo jedno dílo vše ostatní – jejich nejznámější knihy, Osudy dobrého vojáka Švejka a Černí baroni, jsou z vojenského prostředí a mnohé postavy v nich měly předobraz ve skutečných lidech. Některé

z těch, z nichž udělal Miloslav Švandrlík literární postavy, jsem měl dokonce možnost poznat. Například Jiřího Sehnala (Švandrlíkův spolužák, později scenárista, malíř a herec, který začátkem šedesátých let emigroval do Západního Berlína »

Foto: archiv Ondřeje Suchého (7), Václav Nekvapil (1), reprofoto: Pavel Rak / cs.wikipedia.org (1)

UTAJENÉ MALIČKOSTI
odhaluje Ondřej Suchý